«ΙΔΙΩ ΚΑΜΑΤΩ»: Δυο λέξεις χτίζουν μια ζωή! (Σάββας Ηλιάδης, δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 11 Μαρτίου, 2017

Δυο λέξεις, γραμμένες στην αρχαία ελληνική, που καταρχάς, από μόνες τους, φαίνονται ακατανόητες. Αυτές οι λέξεις όμως βοήθησαν, ώστε να ακολουθήσει ένας έφηβος στη ζωή του **το δρόμο της φιλοπονίας** και της εργατικότητας. Του έδωσαν την πρώτη ισχυρή ώθηση, για να διδαχθεί στη συνέχεια πως ο ιερός κόπος είναι πάντα ευλογημένος.

Πως δεν μπορεί κανένας, όσο επιδέξιος κι αν είναι, να «αρπάξει τα γεννήματα του κόπου αυτού». Πως, όσο κι αν ενεργεί το πονηρό και το άδικο σ' αυτόν τον κόσμο, το δίκιο θα βγαίνει πάντα νικητής. Και δεν μετανόησε, που εργάστηκε έτσι σ' όλη του τη ζωή.

Ιδού η προσωπική ιστορία, την οποία μου διηγήθηκε ο φίλος μου Φιλάρετος:

«Θυμάμαι, έλεγε, ήμουν στις πρώτες τάξεις του γυμνασίου. Τα καλοκαίρια, όπως ξέρεις, τα παιδιά της εποχής εκείνης, δεκαετία '60-'70 και οι παλιότεροι, δεν κάναμε διακοπές. Όσοι ήμασταν από χωριά, φεύγαμε από την πόλη και πηγαίναμε, για να βοηθήσουμε τους γονείς μας στις δουλειές τους. Δουλειές δύσκολες τις περισσότερες φορές για παιδιά. Γι` αυτό και παρακαλούσαμε να μην τελειώσουν τα μαθήματα. Ξέραμε τι μας περίμενε. Οι γονείς μας μας έβαζαν στη δουλειά από το δημοτικό ακόμη.

Θυμάσαι που, όταν ερχόταν ο Ιούνιος και ο δάσκαλος ετοιμαζόταν για τις «γυμναστικές επιδείξεις», οι γονείς μας του χαλούσαν τα σχέδια, διότι δε μας έστελναν στο σχολείο. Μας παίρνανε μαζί τους στα χωράφια, για να φυτέψουμε καπνό και να φροντίσουμε τους κήπους και τα ζωντανά μας. Τι να έκαναν οι άνθρωποι; Μας πονούσαν, μας λυπόνταν, αλλά δεν γινόταν διαφορετικά. Μας έβαζαν στο χωράφι, στο στάβλο, στην οικοδομή, στο αγώγι, οπουδήποτε, για να τους βοηθήσουμε, ώστε να προλάβουν να τελειώσουν στον κατάλληλο καιρό, για να έχουν όσο το δυνατό λιγότερες «απώλειες».

Η δική μου οικογένεια, συνέχισε, εξαιτίας κάποιων συγκυριών, μετακόμισε στην πόλη και δεν φεύγαμε από εκεί. Ο πατέρας μου φρόντιζε, ώστε τα καλοκαίρια να μη μένω άπραγος. Δούλευα άλλοτε σε συνεργείο οικοδόμων, άλλοτε εργάτης σε κατασκηνώσεις, άλλοτε σε εργοστάσιο επεξεργασίας φρούτων, οπουδήποτε.

Θυμάσαι. Αρχίζαμε τη δουλειά την πρώτη μέρα των διακοπών και σταματούσαμε την προηγούμενη της έναρξης των μαθημάτων. Αυτές ήταν οι διακοπές μας!

Το ξέρεις, ήταν πολύ οδυνηρό για μας, αλλά καταλαβαίναμε, πως δεν γινόταν αλλιώς. Και δεν πέρασε από το νου μας ποτέ η σκέψη της ανυπακοής, της άρνησης για συμμετοχή σ' αυτό το «μαρτύριο». Έπρεπε να συνδράμουμε στον βιοπορισμό της οικογένειας. Βέβαια, σαν παιδιά, ξεχνιόμασταν και ξεφεύγαμε πολλές φορές από τη δουλειά. Πιανόμασταν στο παιχνίδι μέχρι το βράδυ, αλλά όταν γυρίζαμε στο σπίτι, απολαμβάναμε τις συνέπειες της «λιποταξίας» μας.

Τα χρήματα που έπαιρνα από τη δουλειά, συνέχισε, τα κατέθετα στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο. Κατά τη συμβουλή του πατέρα μου, θα μπορούσα κι εγώ να έχω το βιβλιάριό μου και να βλέπω πόσα χρήματα μάζεψα με δικό μου κόπο.

Εκείνο το καλοκαίρι, είχα τελειώσει την τρίτη γυμνασίου. Ξεκίνησα αμέσως τη δουλειά. Πληρώθηκα τα πρώτα μεροκάματα στο τέλος της εβδομάδας και έτρεξα να ανοίξω βιβλιάριο. Πήγα πετώντας, μπορώ να πω. Στάθηκα μπροστά στον υπάλληλο και του είπα τι ήθελα. Με κοίταξε αδιάφορα και άρχισε να με ρωτάει «τα στοιχεία μου». Τα είχα μέσα στο μυαλό μου όλα τακτοποιημένα με σειρά. Ήμουν πεσμένος, θυμάμαι, ολόκληρος πάνω στη θυρίδα του. Σ` ό,τι με ρωτούσε, του απαντούσα αμέσως. Του έκανε εντύπωση η ετοιμότητα που είχα και η προσοχή με την οποία παρακολουθούσα τις διατυπώσεις. Τελειώσαμε γρήγορα!

Κράτησα το βιβλιάριο στα χέρια μου σφιχτά και έφυγα τρέχοντας. Ένοιωθα πως κρατούσα τον πιο μεγάλο θησαυρό του κόσμου. Τίποτε άλλο δεν είχε αξία εκείνη την ώρα μπροστά στα δικά μου μάτια. Ήθελα να το απολαύσω, να «το χορτάσω» μόνος, σε κάποιο ήσυχο μέρος, χωρίς να με βλέπει κανείς. Πήγα πίσω από έναν μεγάλο θάμνο του κήπου της πλατείας και το άνοιξα στην πρώτη σελίδα. Το βλέμμα μου έπεσε κατευθείαν στο πάνω μέρος. Εκεί, στο περιθώριο, ήταν τυπωμένες με κεφαλαία σφραγιδογράμματα δυο λέξεις: «ΙΔΙΩ ΚΑΜΑΤΩ». Δεν αιφνιδιάστηκα. Ήμουν καλός στα αρχαία ελληνικά και κατάλαβα αμέσως. Ήταν πτώση δοτική: «Με δικό του κόπο». Αναρρίγησα! Στάθηκα και το κοίταζα αμήχανος. Δεν καταλάβαινα αν ήταν αληθινό αυτό που ζούσα ή αν ήταν όνειρο;

Πιο κάτω ήταν γραμμένο το όνομά μου και τα λοιπά στοιχεία μου. Επιβεβαίωνε δηλαδή επίσημα το ίδιο το γραφείο, η ίδια η υπηρεσία, πως τα χρήματα ήταν βγαλμένα με το δικό μου κόπο. Μου αναγνώριζε την ιδιοκτησία. Μου έδινε το δικαίωμα να νοιώθω και να λέω πως είναι δικά μου. Είχα το δικαίωμα της ελεύθερης επιλογής για τη χρήση τους. Δεν ξέρω αν μπορώ να περιγράψω πώς βίωσα όλη αυτήν την κατάσταση, αλλά και δεν μπορώ να εξηγήσω, πώς σημάδεψε εκείνη η στιγμή όλη την πορεία της ζωής μου.

ΜΕ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΚΟΠΟ! Δικός μου κόπος, δικός μου ιδρώτας! Δικός μου αγώνας! Δική μου δημιουργία! Δικές μου δυνάμεις! Δικές μου αγωνίες και λαχτάρες! Δικές μου στερήσεις και ταπεινώσεις! Δική μου υπομονή! σκεφτόμουν. Ένοιωσα κάποια στιγμή να με πληγώνουν οι σκέψεις αυτές! Ήταν πολύ εγωιστικές. Ναι, ήταν εγωιστικές. Αλλά παράλληλα ένοιωθα να με σπρώχνει μέσα μου μια ισχυρή, αόρατη δύναμη, να με σηκώνει ψηλά και να με κάνει να πιστεύω πρώτη φορά, με βεβαιότητα, πως και εγώ είμαι ικανός, πως μπορώ να κάνω κάτι σημαντικό στη ζωή μου.

Πόση δύναμη είχαν οι δυο μικρές λέξεις. Πόσο αυτοσεβασμό και αυτοεκτίμηση μου πρόσφεραν! Και πώς μπόρεσα στη συνέχεια να τα εμπεδώσω και να πορευτώ αγκαλιά μ' αυτά στη ζωή μου, παραμένει ένα μυστήριο!

Διότι έτσι, με τον ίδιο τρόπο συνέχισα σταθερά τη δουλειά και τη διαχείριση στις οικονομίες μου. Και φυσικά, στην μετέπειτα ζωή μου, όταν έκανα οικογένεια και ασχολήθηκα με τη δική μου δουλειά, είχα πάντοτε κρατημένη μέσα μου αυτήν την ανάμνηση, που με στήριζε στις δύσκολες ώρες και μου ανανέωνε τις ελπίδες και τις αποφάσεις να συνεχίζω».

Εδώ σταμάτησε τη διήγηση. Έσκυψε το κεφάλι και σιγοψιθύρισε συγκινημένος: «Η ζωή είναι ένα μυστήριο! Πράγματα και γεγονότα, που συμβαίνουν στον καθένα μας, μπορεί να περνούν απαρατήρητα για τον κόσμο. Όταν όμως συμβαίνουν στη ζωή ενός νέου ανθρώπου, ενός εφήβου μάλιστα, αυτά τα «ασήμαντα», μπορούν να μιλήσουν στην ευαίσθητη καρδιά με το δικό τους τρόπο και να αφήσουν το ξεχωριστό μήνυμά τους, την ανεξίτηλη σφραγίδα τους, ίσως ακόμη και μέχρι το τέλος της ζωής. Αυτό έπαθα κι εγώ».

Τι να πούμε για τη σημερινή κατάσταση; Πεθαίνει ζωντανή η νεολαία μας κι εμείς κολλημένοι στον ποδόγυρο των Ευρωπαίων «φίλων», ασχολούμαστε με καταμετρήσεις αριθμών και συγκρίσεις μεγεθών. Με ατέλειωτες μηχανιστικές, τεχνητές, μηδενιστικές θεωρίες και πράξεις. Με νεκρά και άψυχα πράγματα! Και καθυστερούμε και αναβάλλουμε το «εγερτήριο». Και μένουν άνεργοι οι νέοι, λες και κάποια αόρατη δύναμη κατάπιε τις πηγές της εργασίας. Αλλά και αν και όταν εργάζονται, απαξιώνεται ο κόπος τους με απολαβές ταπεινωτικές και προφάσεις γελοίες. Είναι τρέλα αυτό.

Χωρίς εργασία ο άνθρωπος είναι νεκρός! Η εργασία είναι πρόδρομος της αρετής, μας λένε οι πρόγονοί μας: «Μπροστά από την αρετή οι αθάνατοι θεοί έβαλαν τον ιδρώτα», έλεγε ο αρχαίος Έλληνας ποιητής Ησίοδος τον 7ο αιών π.Χ. Εμείς τι κάνουμε;

Νοοτροπίες ξένες προς την παράδοσή μας, δανεισμένες αλλούθε, μας οδήγησαν εδώ και συνεχίζουμε να επιμένουμε στην πορεία για την πλήρη καταστροφή! Ο Θεός να

μας ελεήσει!

Κιλκίς, 9-3-2017

(Πηγή: aktines.blogspot.gr)